

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

မိတ္တူလက်ကိုင်

(အာ ချစ် လုံ : ချစ် ဇီ : ဝတ္ထု (သစ်))

အခန်း (၁)

ပဲခူးတိုင်းထဲက တိုက်နယ်ဆေးရုံလေး...

ကွင်းလှ...တဲ့ ။ မြေပုံကိုကြည့်ပြီး ခရီးသွားနေရ၊ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး သွားနေရတာမို့ ‘နှင်းယမုန်’ တစ်ယောက် အားကတော့ ငယ်ချင်ချင်။

သူမဟာ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်မို့ ကျရာနေရာကို သွားရမှာ ပါပဲ။ အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်ရုံလေးပေမယ့် နှင်းယမုန်ဆိုတာ ဘဝပေးအခြေအနေအရ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ။

မှတ်မှတ်ရရ...

မေမေသေဆုံးပြီးကတည်းက ဆိုပါတော့၊ သူမ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ခါစနှစ်မှာ ပဲ မေမေ အစာအိမ်ကင်ဆာရောဂါဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည် ။ နောက်မကြာမီ သူမ သူနာပြုသင်တန်းတက်ခဲ့ ရသလို ဖေဖေလည်း နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားခဲ့သည် ။ အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ ရင်နာဖွယ်ရာ။

နောက် သူနာပြုသင်တန်းဆင်းတော့ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ရုံမှာ တစ်နှစ်လောက်အလုပ်ဝင် လိုက်ရ ပြီး သူမ ဒီကွင်းလှ တိုက်နယ်ဆေးရုံသို့ စေလွှတ်ခံရသည် ။

မှန်လုံကားထဲမှာ ရှေ့ရေးနောက်ရေး ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်း

တွေ တွေးနေရင်းမှ သူမ ပဲခူးမှာ ဆင်းရသည် ။ နောက်ကားဂိတ်ဘေးမှ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီတွေနှင့် ဈေးစကားပြောနေစဉ် စိတ်ကောင်းရှိ သည့်ဂိတ်မှူးကြီးက သူမကိုလှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည် ။

“ဆရာမ! ဒီမှာ ကွင်းလှဆေးရုံက ဆရာဝန်မလေး။ ဆရာဝန်မလေးရဲ့ ကားနဲ့ အကြုံလိုက် သွားလို့ ရတယ်။ ကယ်ရီငှားမနေနဲ့ တော့။ လာ...လာ”

ဂိတ်မှူးကြီးက အားရဝမ်းသာလှမ်းခေါ်ရင်း ဆရာဝန်မလေးရဲ့ ကားကိုလည်း တားထားပေး သဖြင့် နှင်းယမုန် ဝမ်းသာအားရနှင့် ကိုယ့်ဝန်စည်စလယ်လေးတွေဆွဲကာ သည် ဘက်သို့ပြန်လှည့်ခဲ့ ရသည် ။ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမားကတော့ ရှုံ့မဲ့ကျန်ခဲ့ရင်း...

“သွားပါပြီကွာ၊ ဈေးဦးများ ပေါက်မလားလို့ ၊ တစ်မနက်လုံးထိုင်နေရတာ ဖင်မီးခိုးထွက် နေပြီ”

“မင်းဘာသာ ထွက်ချင်ထွက် မထွက်ချင်နေ၊ အရေးကြီးတာ ဆရာမလေး အဆင်ပြေဖို့ ပဲ”

“ခင်ဗျားကတော့ လွန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်လူတွေရဲ့ မျက်နှာကို မကြည့်ဘူး။ ဧည့်သည် တွေမျက်နှာ ပဲ ကြည့်နေ”

နှင်းယမုန်အနားသို့ ကားဖြူလေး လျှောခနဲရောက် လာပြီး မှန်တံခါး လျှောကျသွားတော့ ပေါ်လာ သည့်မျက်နှာလေးက ချောမောလှပကျက်သရေရှိလွန်းလှပါတိ။ ကွင်းလှဆေးရုံမှ ဆရာဝန် မလေးတဲ့ ။

“လာ...ညီမ၊ မမက ကွင်းလှဆေးရုံက ဒေါက်တာမြသရဖီပါ။ မာမို့ ကိုလာကြိုတာ၊ အတော် ပဲ။ ညီမမှာ ဝန်စည်စလယ်က ဒါပဲမဟုတ်လား။ တက်...တက်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမ၊ အဆင်ပြေလိုက်တာရှင်”

နှင်းယမုန်မှာ ပါလာတာ သားရေအိတ်တစ်လုံး၊ အိပ်ရာလိပ်နှင့် ဆွဲခြင်းလေးတစ်ခြင်းသာ။ သူများ အိမ်ထောင်ပြောင်းတွေလို သေတ္တာတွေ ဘာတွေညာတွေမပါ။

ကားနောက်ဘက်မှ တက်လိုက်တော့ ကားထဲမှာ ဒေါက်တာမာမီကို မျက်နှာကြောတင်းတင်း ကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရသည် ။

ဗုဒ္ဓေါ! ဘုရား ကယ်တော်မူပါ။

စိန်တွေရွှေတွေ သီးနေသည့် စိန်မမ ရွှေမမကြီးပါလား။ နှင်းယမုန် မဝံ့မရဲလေးပြီးပြလိုက်ပြီး သူမအနီးတွင် ထိုင်လိုက်ရသည် ။ ဟိုက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ သူမလည်း ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်ပါ လာခဲ့ရသည် ။

ဒေါက်တာမြသရဖီကတော့ ကားကိုကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနေလေ၏။ ပဲခူးရိုးမနှင့်နီးသည် မို့ ကား လမ်းက သာတောင့်သာယာ။ ကွင်းလှဆိုတာလည်း တောင်ခြေမှာ ရှိသည် တဲ့ ။

တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် မောင်းပြီးမှ ကွင်းလှဆေးရုံသို့ရောက်သည် ။

“အို !သာယာလိုက်တာနော်”

တောင်ခြေမှာ တည်ဆောက်ထားပြီး ဆေးရုံက လှပသလို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ တွေ။ ရေစင်တွေဘာတွေနှင့် ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသည် မှာ သာသာယာယာ။

ကိုယ်အလုပ်ဝင်ရမယ့်ဆေးရုံက သာတောင့်သာယာလေးမို့ နှင်းယမုန် လူငယ်ပီပီ စိတ် ရွှင်လန်းသွားရသည် ။ သူမဘဝက ကိုယ့်လုပ်ငန်းခွင်

သာ ကိုယ့်ကမ္ဘာမဟုတ်လား။ သူများ တွေလို မိသားစုလည်း မရှိ ချစ်သူ ခင်ပွန်းလည်း မရှိ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမရှိသည့် ဘဝ။

“ကဲ! ရောက်ပြီ...ဆင်း”

ဆေးရုံရှေ့ဆင်ဝင်ထိ ကားလေးကိုထိုးဆိုက်လိုက်ပြီးမှ ဒေါက်တာ က ဆေးရုံထဲရှိအခြား ဝန်ထမ်းများကို လှမ်းပြောလိုက်သေး၏။

“ဒီမှာ ဆရာမအသစ်ချောချောလေး ရောက်လာတယ်ဟေ့။ လာပြီး ကူညီနေရာချထားပေး ကြပါဦး။ ဆရာရော၊ ဆရာဘယ်သွားလဲ”

“ရန်ကုန်ပြန်သွားတယ်၊ သူ့ချစ်ချစ်က လှမ်းခေါ်လို့ လေ”

“အဲဒီဆရာဟာလေ၊ ယူစရာရှိလည်း ယူတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အရွယ်ကဖြင့် လွန်နေပြီ။ ကဲကဲ... ဒီဆရာမလေးကို လွတ်နေတဲ့ အခန်း မှာ ပဲ နေရာချထားပေးလိုက်။ ကိုဇော်ဦးနဲ့ ကိုဇော်ဝင်း...လိုက် သွားလို က်ပါဦး။ လာ...မာမီ၊ သမီးတို့ ဒီမှာ ခဏ ထိုင်ရအောင်”

ဆေးရုံရှေ့မှာ ခုံတန်းလေးတွေ ပန်းခြံလေးတွေ မြက်ခင်းများ နှင့်မို့ နားချင့်စဖွယ်။

နှင်းယမုန်ကတော့ ဆေးရုံဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကိုဇော်ဦးနှင့် ကိုဇော်ဝင်းနောက်မှ ဆွဲခြင်းဆွဲကာ လိုက်ပါသွားရသည် ။ အခြားဆရာမလေးများ ရှိပေမယ့် အလုပ်ဝင်နေကြသည် မို့ သူမ မတွေ့ခဲ့ရပါ။

ဆေးရုံနှင့် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာက အလှမ်းသား။ မြေကျယ်သည် မို့ နေရာပေးပြီး ဆောက်ထား သည် ထင့်။

“ဒီဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်တည်းလား”

သူမ လှမ်းပြီးစပ်စုလိုက်တော့ ရှေ့မှ သွားနှင့်သည့် ကိုဇော်ဦးက လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာနာမည်က ဒေါက်တာနန္ဒကျော်ခေါင်တဲ့ ၊ သူက စာတွေဘာတွေလည်း ရေး တယ်။ ပရဟိတလည်း သိပ်လုပ်တယ်”

“ဒေါက်တာမလေးလည်း တော်သားပဲ”

“ဆရာမက သူ့ကားကပ်စီးလာရတာနဲ့ သဘောတွေကျနေတာမဟုတ်လား။ သူလည်း တော်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူက နောက်လိုက်ဆိုတော့ ဆရာလောက် မထင်ပေါ်ဘူးပေါ့”

“ဆရာမတွေလည်း များ သလား၊ သဘောကောင်းကြလား”

“ဆရာမကလည်း ရောက်တာနဲ့ တန်းပြီးစစ်ဆေးရေး ဝင်နေတော့တာပဲ။ သင်ကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါဆိုသလိုပေါ့။ ကိုယ်က ပေါင်းတတ်သင်းတတ်ရင် အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေမှာ ပါ။ ဆေးရုံ မှာ ဆရာမအားလုံး ခြောက်ယောက်ရှိတယ်”

“ကျွန်မက စိုးရိမ်လို့ ပါ၊ ကိုယ်က အသစ်၊ ခုမှ အလုပ်ဝင်ခါစဆိုတော့ အားငယ်တာပေါ့နော်။ ဆရာကရော သဘောကောင်းရဲ့ လားဟင်”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ အဲ! လူနာတွေပေါ်ပြောတာနော်၊ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်တော့ တိကျတယ်၊ ပြတ်သားတယ်”

“ကိုဇော်ဦးကလည်း ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ခြောက်နေပြန်ပြီ”

သုံးယောက်သား သူမနေရမည့်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားတော့ နှင်းယမုန်လှမ်းကြည့်လိုက် သည် ။ အိမ်က တိုက်တန်းရှည်ပုံစံမျိုး။ သုံးခန်းတွဲ၊ တောင်ကုန်းလို ခပ်မြင့်မြင့်လေးပေါ်မှာ တည် ဆောက်ထားတာမို့ နေချင့်စဖွယ်။

ကိုဇော်ဝင်းက သူမကို ခြေရင်းခန်းသို့ခေါ်သွားလိုက်ပြီးလျှင်...

“အလယ်က ဆရာနေတယ်၊ ခေါင်းရင်းဘက်ကတော့ ဒေါက်တာ။ ဆရာမက ဒီခြေရင်းခန်း ပေါ့”

“ဟင်! ဆရာ့ကို ခေါင်းရင်းမှာ မထားဘူးလား”

“ဆရာရောက်တုန်းက အဲဒီအခန်းက လူရှိတယ်လေ။ နောက်မှ ဒေါက်တာက နေတာ။ ဘယ် မှာ နေနေ အဆင်ပြေရင်ပြီးတာပဲ။ တိုက်ခန်းတွေက အကျယ်ကြီးပါ”

“ကျွန်မက ဆရာဝန်တွေနဲ့ အတူနေရမှာ ၊ အားနာစရာကြီးရှင်၊ တခြားသူနာပြုတွေနေတဲ့ အိမ် ခန်းလေးဘာလေး မရှိဘူးလားဟင်”

“မရှိတော့ဘူး၊ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာရှိသမျှ လူပြည့်နေပြီ။ ဆရာဝန်တွေနဲ့ နေတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ ဗျာ၊ ကိုယ့်အခန်းနဲ့ ကိုယ်နေတာပဲ”

“ဪ...ကိုယ့်ထက် ရာထူးကြီးတဲ့ လူတွေနဲ့ နေရတော့ အားနာတာ ပေါ့ရှင်။ ပြီးတော့ အနေ လည်း ကျုံ့တာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ဆရာမ ကိုယ့်အခန်းထဲ ပုန်းသာနေပေတော့။ ကဲ! အဆင်ပြေရဲ့ လား ဝင်ကြည့်ပါဦး၊ ဘာလိုအပ်သလဲ၊ လိုအပ်တာပြော၊ ဟဲ ဟဲ...စကားအဖြစ်ပြောရတာနော်၊ ကျွန်တော် တို့ တတ်နိုင်တာကတော့ ငရုတ်ဆုံလေး၊ ယောင်းမလေး အိုးလေးခွက်လေး လိုအပ်ရင် ငှားမယ်ဗျာ ဒါပါပဲ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ဘာမှ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မနေတတ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပဲ နော်၊ ကိုဇော်ဦးနဲ့ ကိုဇော်ဝင်း။ ရှင်တို့ အိမ်တွေမှာ လာလည်လို့ ရလား”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တန်းတွေက ဟိုးမှာ ။ အိမ်မှာ ဝက်တွေကြက်တွေ ကလေးတွေ နဲ့ နော်။ ဆရာမ စိတ်ရှုပ်သွားရင်တော့ မတ

တ်နိုင်ဘူး”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားတော့ နှင်းယ မုန် ကိုယ့်တိုက်ခန်းကိုဖွင့် ကာ ဝင်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ တိုက်ခန်းနှစ်ခန်းမှ ပိုမိုကျယ်ဝန်းပြီး သူမတိုက်ခန်းကတော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ ဒါတောင် သူမက တစ်ယောက်တည်းမို့ ကျယ်ဝန်းနေသေးသည် ပဲ။

တိုက်ခန်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘဲ ဟာလာဟင်းလင်း။ အင်းလေ၊ သူမမှ ဘာပရိဘောဂမှ ပါလာ တာမှ မဟုတ်တာ။ အစကရော၊ သူမ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပြန်တွေးလိုက်တော့ မျက်ရည်ပင်သီးချင်ချင်။

မေမေသေဆုံးသွားပြီး ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ထူသွား။ သူမက သင်တန်းတက်နေသည် မို့ ဖေဖေအိမ်ကိုလုံးဝမပြန်ခဲ့၊ ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူမဘဝဟာ အိုးပျောက်အိမ်ပျောက်။

အလုပ်မဝင်ခင် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည် မို့ ငွေလေးကြေးလေးတော့ နည်းနည်း ရှိသည်။ ကိုယ့်အထုပ်လေးတွေကို သူမ အိပ်ခန်းထဲသို့သွင်းလိုက်သည်။ ။ အိတ်နှင့် အိပ်ရာလိပ်ပေါ့။ အိပ်ခန်းထဲမှာ တော့ သစ်သားကုတင်တစ်လုံးတွေ့လိုက်ရသဖြင့် နှင်းယ မုန် ဝမ်းသာသွားရသည်။ ။ ကုတင်ကိုလှဲကျင်းပြီး သူမ အိပ်ရာလိပ်ဖြန့်ခင်းလိုက်၏။

ဒီနေ့အတွက် ဘာစားရမလဲ၊ မနက်ဖြန်မှ
ဈေးသွားပြီးဝယ်ခြမ်းချက်ပြုတ်ရစေမည်။ ဒီနေ့ တော့
ကြည့်ကျက်စခန်းသွားရမှာ ပါပဲ။ ဒီနေ့တော့
နွေလယ်နှစ်နာရီပင်ထိုးနေပြီမို့ သူမ အလုပ်ဝင်ရ မည်မထင်။ မနက်ဖြန်
မှ ဝင်ရမည် ထင်သည်။ ။

နှင်းယမုန် အိပ်ခန်းမှ ထွက်ကာ မီးဖိုခန်းဘက်သို့သွားကြည့်လိုက်ပြ

နံ၏။

“အဲ လျှပ်စစ်မီးဖိုလေးတော့်...ပွတာပဲ”

မီးဖိုဘက်မှာ စားပွဲခုံတစ်လုံးပေါ် လျှပ်စစ်မီးဖိုတင်ရက်သားတွေရသဖြင့် သူမဝမ်းသာသွား ၏။ သူမမှာ ထမင်းပေါင်းအိုးပါသည် ။ ဒယ်အိုးပါသည် ။ အိုးခွက်ပန်းကန်လည်း နည်းနည်းပါသည် မို့ အိုကေသွားပေပြီ။

ဆေးရုံနှင့်မနီးမဝေးမှာ ဈေးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်လည်း တွေ့ခဲ့သည် ။ စားလို့ ရအောင် ဖန်တီးဦး မှ ပါပဲ။ သူမအိမ်ရှင်းနေစဉ်ဒေါက်တာအိမ်ဘက်မှ အသံများ ကြားနေရသည် ။ ပုံစံကြည့်ရတာ သားအမိနှစ်ယောက်နေတာပင် ဖြစ်ရမည်။

“ဝေ့! ဆရာမအသစ်ရေ၊ ဆရာမအသစ်”

“ရှင်...လာပါပြီ မမ”

“ရော့ ထမင်းချိုင့်လာပို့တာ၊ ဘာမှ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့လေ။ မနက်ကျ မမဈေး သွားရင် လိုက်ခဲ့။ ဒီမှာ ဈေးဝယ်လို့ ကောင်းတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ၊ ညီမနာမည်က နှင်းယမုန်ပါ။ မမနာမည်ကရောဟင်”

“နော်ပလာစေး၊ မမယောက်ျားက ဒီဆေးရုံက စာရေး။ မမမှာ သားနဲ့ သမီးရှိတယ်။ ဒီရောက် နေတာ ခြောက်နှစ်ရှိနေပြီ။ လိုတာပြောနော် ညီမ၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ”

“ကြားရတာ အားရှိလိုက်တာမမရယ်၊ ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်ပါတယ်။ ညီမက အပြင်မှာ ထမင်းဆိုင်သွားစားမလို့ စိတ်ကူးနေတာ”

“မသွားနဲ့ တော့၊ ရှိတာပဲ စားလိုက်နော်၊ မနက်စာရောညစာပါ စားလို့ ရအောင် ထည့်လာ တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရယ်...မမကို ညီမရဲ့ အစ်မကြီးလို့ ပဲ သဘောထားလိုက်ပြီနော်”

“အေးအေး...နောက်မှ အိမ်လည်ခေါ်မယ်။ မမပြန်လိုက်ဦးမယ်။ မမအိမ်က ဟိုးမှာ ”

လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ထမင်းချိုင့်လေးပေးကာ ထွက်ခွာသွားသည့်မမ နော်ပလာစေးကို နှင်းယမုန် ကျေးဇူးတွေ တင်နေမိသည် ။ သူမအတွက် ကျေးဇူးရှင်နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားပေပြီ။

တစ်ယောက်က ကားကြိုတင်ခေါ်လာသည့် ဒေါက်တာ၊ တစ်ယောက်က ထမင်းချိုင့်လာပေး သည့် မမနော်ပလာစေး။

နောက်ဘက်မှ စားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းချိုင့်လေးကို ဖြုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းနှစ်ချိုင့်နှင့် ဖားကြော်တစ်ချိုင့်၊ နောက်ငံပြာရည်ကြော်က အထုပ်လေးနှင့်။

ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မမနော်ရယ်...

*

အခန်း (၂)

သူနာပြုဝတ်စုံလေးနှင့် နှင်းယမုန်။ အရပ်က
အင်တာနေရှင်နယ်ဝင်ပြီး ကိုယ်လုံးက ခပ် ဖြောင့်ဖြောင့်လှလှ။

မျက်နှာကျလှ လှလေးမှာ ဘာအခြယ်အသမှာ မရှိဘဲ ပင်ကို
သနပ်ခါးရေကျလေးနှင့်ပင်။ ဖြူစင်ဝင်းနှစ်နေလိုက်တာလည်း ရှေးက
သိုလ်။

မျက်လုံးလေးတွေ ရွန်းလဲ့နေပုံနှင့် မျက်ခုံးထူတန်းတန်း၊ မျက်တော
င်နက်နက်တွေ၊ နောက် နှာတံလေးက ရွရွလေးတင်ထားသလိုရှိပြီး နှု
တ်ခမ်းစိုစိုအိအိက နှင်းဆီဖူးလေးလို။

တင်ပါးထိရှည်သည့်ဆံနွယ်တွေကို ထုံးဖွဲ့ထားပြီး ကက်ဆောင်း
ထားရသည် မို့ ပန်းပန်းလို့ မရ ပေမယ့် စပယ်ပွင့်လေးတွေ ဆံပင်ထဲထိုး
ညှပ်ထားမိတာကတော့ သူမက ပန်းကြိုက်သူမို့ပါ။ ပန်းကို မမြင်ရပေမ
ယ့် ပန်းရနံ့ကတော့ သင်းသင်းလေးမွှေးလို့ ။

တစ်ဖက်မှ ဒေါက်တာလည်း ဆေးရုံသွားဖို့ ဆင်းလာသည် မို့ သူမ
ငေးကြည့်စောင့်ခေါ်နေမိ သည် ။

ဒေါက်တာမြသရဖီ၊ နာမည်ဆန်းလေးနှင့်
ဆရာဝန်မလေးဟာလည်း အင်တာနေရှင်နယ်ဆိုဒ် နှင့်ပါပဲ။ သို့သော်
ဆရာဝန်မလေးကြည့်ရတာ မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေ မျက်တောင်

တုတွေနှင့် ကာလာစုံမျက်နှာလေးနှင့်။ ပင်ကိုလှတာလား။ ပြင်လို့ လှတာလား ခွဲလို့ မရ။

ကိုယ်လုံးကလည်း ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား။ ဆရာဝန်ပေမို့ ယူနီဖောင်းဝတ်စရာမလိုဘဲ ဝမ်းဆက်လှလှ ကလေး ဝတ်ထားသည် မို့ ကြည့်လို့ လှပါဘိ။

သူမက စောင့်နေပေမယ့် ဆရာဝန်မလေးက ကားထဲသို့ဝင်ထိုင်ရင်း သူမမိကိုလက်ပြထွက် ခွာသွားသဖြင့် နှင်းယမုန်တစ်ယောက်တည်းပဲ လမ်းလျှောက်လာခဲ့လိုက်သည် ။ ဒေါက်တာမာမိက သူမကို ကြည့်တောင်မကြည့်။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားခဲ့သည် ။

နှင်းယမုန် အားငယ်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပြန်တင်းရသည် ။ နေတတ်အောင် နေပါ နှင်းယမုန်။ လောကမှာ ထီးလည်း ထီးဂုဏ်၊ ဖိနပ်လည်း ဖိနပ်ဂုဏ်ရှိတယ်။

သူမခေါင်းလေး မတ်ရင်း လမ်းဘေးဝဲယာကြည့်ပြီး လမ်းလျှောက်တာ ပင်ကိုဟန်။ ဆေးရုံ ရောက်တော့ ဆေးရုံဆင်ဝင်မှာ ကားအနက်တစ်စီးရပ်ထားတာတွေ့ရပြီး ခပ်ချောချော ခပ်ဖြောင့် ဖြောင့်လူတစ်ယောက်ကို ဆရာမတွေ ဝိုင်းနှုတ်ဆက်နေကြတာ တွေ့ရသဖြင့် သူဟာ ဆရာဝန်မှန်း နှင်းယမုန်သိလိုက်သည် ။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီး စတိုင်ဖြောင့်လှသည့်သူဟာ အားလုံးနှင့် ရယ်ရယ်မော မော။

“ဆရာ ခုထိမစွဲသေးဘူးလား၊ ဆရာ့အသက် မငယ်တော့ဘူးနော်”

“ငယ်ပါသေးတယ်ဗျာ၊ ဆံပင်မှ မဖြူသေးဘဲ”

“ဆရာ့အသက်အရွယ်တွေ ကလေးနှစ်ယောက်လောက်ရနေပြီ၊ (၃၂) ဆိုတာ ဘယ်ငယ်တော့ မလဲ”

“နော်ပလာစေးတို့ နဲ့ တော့ မတုနဲ့ လေ၊ သူတို့ လူမျိုးက ကလေးများ များ မွေးတဲ့ လူမျိုးပဲ။ သူ တောင် အသက် (၂၈) မှ ယူပေမယ့် အခု(၃၂) မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရနေပြီ။ နောက်လာမယ်...လာ မယ် အများကြီး၊ နေစမ်းပါဦး၊ မနေ့က ဆရာမအသစ်ရောက်တယ်ဆို။ တော်တော်ချော နေရင်တော့ တို့ ဆေးရုံကို အစ်ကိုကာလသားတွေ ရောဂါမရှိရောဂါရှာပြီး လာတက်ကြဦးမှာ မြင်ယောင်ပါသေးရဲ့ ။ ဒေါက်တာမြသရဖီတစ်ယောက်နဲ့ တင် ဆေးရုံမှာ တော်တော်လူစည်နေပြီ လေ၊ တော်ရောပေါ့”

တိုက်နယ်ဆေးရုံအုပ်ကြီးကလည်း လူငယ်မို့ လူငယ်စတိုင်လ်၊ နှင်း ယမုန် ရှက်ပြီးလေးနှင့် အနားရောက်သွားတော့ သူက မျက်မှောင်ကြူ တ်ပြီး ကြည့်နေလိုက်တာ ကြောက်စရာ၊ တရားခံတစ် ယောက်ကို ကြည့်နေသည့်နှယ်၊ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းပြီး လာပြီး...

“တို့ ဆေးရုံတော့ လူစည်တော့မှာ ပဲဟေ့၊ မြသရဖီနဲ့ ညည်းနဲ့ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ တို့ မြို့က လူတွေ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်ကုန်တော့မှာ ပေါ့။ နေစမ်းပါဦး...ညည်း နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေ ရဲ့ လား”

“ဟုတ်! ပြေပါတယ်ဆရာ”

“ဘယ်မှာ နေလဲ”

“ဆရာက ရည်းစားဆီ သွားနေလို့ မသိလိုက်တာပါ၊ ကျွန်မ ဆရာ့ခြေရင်းခန်းမှာ နေပါတယ် ဆရာ”

မနေ့က ဒေါက်တာပြောတာကြားသဖြင့် သူမက ရိုးရိုးကြီးပြောချလိုက်လျှင် အားလုံးမျက်လုံး ပြူးသွားကြလေ၏။ ဆရာပုံစံကလည်း အံ့အားတသင့်။

“ညည်းကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ ငါမနေ့က ရန်ကုန်ကို ဆေးရုံကိစ္စနဲ့ သွားတာပါ”

“အဲ...”

သူမ လျှာချောင်သွားသလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ကိုယ့်ဒဏ်ကိုယ်ခံဖို့ ပဲ စိတ်ကူးရတော့၏။ မှားသွား ပြီလေ။

“ပြောလေ၊ ငါ့ကိုဘယ်သူချွန်လိုက်တာလဲ၊ ညည်း မနေ့ကမှ ရောက်တာ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဟို...ကျွန်မနားကြားမှားလို့ ပါဆရာ၊ ဆောရီးပါဆရာ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင့်”

“အင်း...ညည်းပုံကြည့်ရတာ မအူမလည်နဲ့ ။ ဒီမှာ သူငယ်မရဲ့ ၊ ဆရာက ဒီအရွယ်ကြီးရောက် မှ ဘယ်ရည်းစားထားနေမလဲ၊ ရှိရင် တန်းယူမှာ ၊ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

တကယ့်မအူမလည်လေးပါလား။ ဒေါက်တာနန္ဒကျော်ခေါင် ပြုံးမိပြီး ခေါင်းညိတ်မိ၏။ ပြီးမှ သူ့ဆေးရုံမှ ဝန်ထမ်းများအားလုံးနှင့် အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည် ။

နှင်းယမုန် ဒီနေ့ စတင်ပြီး အလုပ်ဝင်လေပြီ။ အလုပ်တာဝန်များကို စတင်ထမ်းဆောင်ပေပြီ။

တိုက်နယ်ဆေးရုံပေမယ့် ဆရာဝန်ထက်မြက်မှုနှင့် ဝန်ထမ်းများ ညီညွတ်မှုကြောင့် လူနာများ ပါသည် ။ လူထုက အားကိုးသည့်သဘောပေါ့

ဆေးရုံမှာ သားဖွားခန်း၊ အမျိုးသားခန်း၊ အမျိုးသမီးခန်းနှင့် အထူးခန်းသုံးခန်းရှိသည်။ ။

မနက်ပိုင်း ဆယ်နာရီမှာ ဆရာဝန်၊ ဆရာဝန်မနှင့် သူနာပြုများ Round တစ်ခါလှည့်ပြီး ည ဘက် ရှစ်နာရီမှာ Round တစ်ခါလှည့်သည်။ ။

သူနာပြုဆရာမများ ဂျူတီနှင့် အလုပ်ဝင်ရပြီး အချိန်ပြည့်ဆေးရုံမှာ ရှိနေကြသည်။ ။ အရေး ပေါ်လူနာတွေလည်း ရောက်လာကြပါရဲ့။ ။ ဆိုင်ကယ်တိုက်မှု၊ ကားတိုက်မှုနှင့် မြွေကိုက်မိတာတွေ အက်ဆီးဒင့်လူနာတွေ။

နောက် ဆေးရုံပေါ်မှာ ရှိသည့်လူနာတွေကိုလည်း အချိန်ပြည့်တာဝန် ယူစောင့်ရှောက်ကုသ ရသည်။ ။

နွေလယ်(၁၂)နာရီမှာ သူမ ကိုယ့်အိမ်ခဏပြန်ပြီး ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်နေတော့ ဆရာက သူ့ တိုက်ခန်းဘက်မှ ထွက် လာပြီး နှင်းယမုန်၏ တိုက်ခန်းထဲသို့ လာကြည့်သည်။ ။

“ဟင်! ညည်းမှာ ဘာပရိဘောဂမှ လည်း မရှိပါလား။ အနည်းဆုံး ဧည့်ခန်းမှာ ထားဖို့ ဆက်တီ တစ်စုံ၊ တီဗွီကတော့ ငါ့အခန်းလာကြည့်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်း...လူပျိုနဲ့ အပျိုဆိုတော့ မသင့်တော်ဘူးထင်တယ်။ ဟော! မီးဖိုထဲမှာ လည်း ဘာမှ မရှိပါလား။ ထမင်းထိုင်စားဖို့ စားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးလောက် လိုမှာ ပေါ့”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ဖြည်းဖြည်းမှ စုဆောင်းပါ့မယ်”

“လောလောဆယ် အားလျားမှောက်နေမလို့ လား။ နေဦး...ငါ့အခန်းထဲမှာ ပိုနေတာတွေ ဒီ ဘက်ပို့လိုက်မယ်။ ငါ့အဟောင်းတွေ ညည်းကို ပေးမယ်လေ။ ငါကအသစ်ထပ်ဝယ်မှာ ပေါ့။ မကောင်း ဘူးလား”

ပြောပြီး ဆရာအပြင်ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။ သူဟာတော်တော်လူမှုရေးသိတတ်တာပဲ။ နှင်းယမုန် အခန်းဝမှ အပြင်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒေါက်တာမာမီကို အိမ်ရှေ့ခန်းဆီမှ ခါးထောက် ကြည့်နေတာတွေ့ရသည်။

သူတို့ သားအမိနဲ့ ရော အဆင်ပြေရဲ့ လားမသိ။ ပြေမှာ ပါလေ၊ ဆရာပုံစံက အားလုံးအပေါ် သဘောကောင်းနေတာပဲ။

ခဏကြာလျှင် ဆေးရုံအလုပ်သမားနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြသည့် ကိုဇော်ဦးနှင့် ကိုဇော်ဝင်းတို့ ရောက်လာကြပြီး ဆရာတိုက်ခန်းထဲမှ ဆက်တိတ်စုံနှင့် စားပွဲကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို နှင်းယမုန် ဘက်သို့ ရွှေ့ပေးကြသည်။ ဆရာပုံစံက နှစ်ထောင်းအားရဟန်။

“အတော်ပဲ၊ ငါ့ကို ‘ထူး’ပရိဘောဂက ဆက်တိတ်စုံလောက် ပေးချင်နေတာ၊ ငါမီးစိမ်းပြ လိုက်တော့မယ်။ သူကလေးတွေ အလကားကုသပေးနေရတာကြာပြီ၊ တန်ပါတယ်။ ယူပျော်တယ်။ ထမင်းစားပွဲကလည်း ပုံတုံးကြီး၊ ငါကဆိုလည်စားပွဲနဲ့ ရှယ်စားချင်တာ။ ခုမှ အဆင်ပြေတော့တယ်။ ဒီအဟောင်းတွေ ရှင်းပစ်ချင်တာကြာပြီ”

တဖက်သား အားမနာရအောင် ပြောလည်း ပြောတတ်ပါပေ့ဆရာ။ နှင်းယမုန် ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်မိတော့

“ဟေ့! ငါ့ကို ကျေးဇူးတွေ တင်မနေနဲ့ ။ ညည်းပြောင်းရရင် ထားပစ်ခဲ့ရမှာ ။ အပြီးပေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ နောက်လူ ဘယ်သူလာလာ အဆင်ပြေအောင် အဲဒီအခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ရမှာ ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာရဲ့ ၊ ကျွန်မကလည်း အပိုင်မယူပါဘူး။ လောလောဆယ် အဆင်ပြေတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

“အေး...ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ စကားဆိုတာ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း၊ အပြီး ပြောထားရတာ”

“ကဲ! တော်ပါတော့ဆရာရယ်၊ ကျေးဇူးတင်နေတာလေးတွေ တစ်လစ်လစ်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ တော့”

ဆရာက အဲဒီလိုဆရာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းယမုန် အင်မတန်ဝမ်းသာသွားရသည် ပါပဲ။ ယခု လို ဧည့်ခန်းထဲမှာ စားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံငါးလုံးနှင့် ။ သစ်သားဆက်တီပေမယ့် ကျွန်းတွေပါ။ အသစ်စက် စက် မဟုတ်လို့ ဖိတ်ဖိတ်တောက်မနေပေမယ့် လှပနေဆဲပါ။

နောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လည်း စားပွဲနှင့်ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနှင့် ။

နှင်းယမုန်နှင့် မနက်က ချက်ထားသည့်ကင်ပွန်းချဉ်ရွက် ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ငါးကလေးအိုး ကပ်ချက်ကို စားပွဲပေါ်ခူးခပ်တင်လိုက်ရင်း ဆရာရော ဘာဟင်းတွေနှင့် ဘယ်လိုစားနေသလဲဟု တွေးလိုက်မိသည် ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းမို့ ချက်စားမည်မထင်။ ထမင်းချိုင့်ဆွဲစားနေတာပဲဖြစ်ရမည်။ သည် စဉ် သူမ၏ အိမ်ရှေ့မှ ဆရာအသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

“နှင်းယမုန် ဘာချက်လဲ၊ ငါဒီနေ့ ဆိုင်ဟင်းမကောင်းလို့”

“ကင်ပွန်းချဉ်ဟင်းနဲ့ ငါးသလဲထိုးအိုးကပ် ဆရာ၊ ဆရာစားချင်ရင် ကျွန်မလာပို့မယ်”

“အေး...စားမယ်၊ ညည်းက ငါ့ဟင်းစားပေါ့”

ဆရာက စောစောကသာ တစ်ခေါက်ဝင်ကြည့်ပေမယ့် ယခုကျ အနေအထိုင်တည်ပါသည် ။ သူမတိုက်ခန်းထဲ မဝင်တော့ပါ။

နှင်းယမုန် ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ငါးအိုးကပ်ချက်ကို ပန်းကန်လေးများ နှင့်ထည့်ပြီး ဆရာထံသွား ပို့တော့ ဆရာက အားရဝမ်းသာ ယူထားပါသည်။ ။

“အနံ့လေးကို မွှေးနေတာပဲ၊ ငါကြိုက်တယ်။ ညည်းက ဒီဝက်သားပန်းကန်ယူသွား၊ အဆီ ချည်းပဲ။ စားတတ်ရဲ့ လား။”

“စားတတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အဆီတုံးတွေကို ပါးပါးလှီးပြီး ကြည်သွန်နဲ့ သံပုရာရည်၊ ကာလီ သီးညှပ်ထည့်ပြီး သုပ်စားရင် စားလို့ ကောင်းတယ် ဆရာ”

သူမက ဝက်သားပန်ကန်ကိုယူရင်း ပြောပြတော့ ဆရာပုံစံက စားချင်သွားပြန်သည့်ပုံနှင့်။

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သုပ်ပြီးရင် ငါ့ကိုနည်းနည်းပြန်ပို့ပေး။ ငါစားကြည့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

သူမ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန် လာပြီး ချက်ချင်းပင် ကြက်သွန်ဥကြီးတွေပါးပါးလှီး၊ ဝက်သား လှီး၊ ကာလီသီး၊ သံပုရာရည်ညှစ်ပြီး သုပ်လိုက်တော့ ဝက်သားသုတ်လေးက စားချင့်စဖွယ်။

ဆရာအတွက် တစ်ဝက်ခွဲပြီး ပန်ကန်နှင့်ထည့်ကာ သူမခပ်သွက်သွက်လာပေးတော့ ဆရာက ထမင်းစားရင်းမှ လှမ်းယူသည်။ ။

“ညည်းလည်း ခုထိမစားရသေးဘူး။ သွားစား...သွားစား၊ နေ့လယ်ကျ ခွဲခန်းဝင်ရမယ်။ ကလေးမွေးပေးရမယ်။ နှစ်ယောက်တောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

သူမ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး ထမင်းကို ဝက်သားသုပ်နှင့်အားပါး
တရစားပစ်လိုက်သည်။ ။

*